

ΕΤΟΣ 64ον

20 Νοεμβρίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (3312)

ΜΟΝΑΞΙΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Οι άνθρωποι δέν δικαιούνται νά κατηγοροϋν τήν Ἐκκλησία. Καί τοῦτο διότι ὡς στοργική μητέρα ὀλων, ἀσχέτως ἂν κάποιοι ἐπιμένουν νά τήν ἀρνοῦνται, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία φροντίζει καί παρέχει ὑποθήκες ζωῆς, τόσο μέσω τῶν ἀγιογραφικῶν κειμένων, ὅσο καί μέσω τῆς ἐρμηνείας τους. Μάλιστα δέ οἱ ὑποθήκες εἶναι τέτοιες πού γίνονται ἀντικειμενικά παραδεκτές καί ἔχουν γενικότερη ἐφαρμογή. Βεβαίως, πολλοί ἀντιπαρέρχονται τό γεγονός ὅτι οἱ προτάσεις ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὡς προοπτική τήν οὐσιαστική σχέση καί βίωση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, συνομολογοῦν ὅμως, ὅτι ἀποτελοῦν τήν ὑγιέστερη βάση γιά τήν ὀργάνωση καί διάρθρωση τῆς ἀνθρώπινος κοινωνίας.

Τό παράξενο εἶναι πῶς ἐνῶ παραδέχονται τήν ὠφέλεια τοῦ ὀρθόδοξου τρόπου ζωῆς, ἡ ἔστω αἰσθάνονται ἀνομολόγητα τό ὀρθό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους, ἐπιμένουν νά ἀρνοῦνται τήν υἰοθέτησή του ἐμμένοντας σέ ἀγκυλωδή πιστεύματα καί ἀνάδελεφες πρακτικές, ὑπεύθυνες γιά τήν πολλοπλή ὑπονόμευση καί διάβρωση τοῦ κοινωνικοῦ ἴστοῦ καί τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων. Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία μέ τήν προαιώνια πείρα της δέν παύει νά προειδοποιεῖ, καί οἱ ἄνθρωποι ὡς ἄτακτα παιδιά δέν παύουν νά πιστεύουν ὅτι «ξέρουν καλύτερα». Κι ἡ Ἐκκλησία αὐτό τό σέβεται, γιατί σκοπός της δέν εἶναι νά ὑποχρεώσει, νά πειθαναγκάσει καί νά ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ νά πείσει σεβόμενη τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, νά ἐμπνεύσει ξυπνώντας τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν λήθαργό του καί νά ὑποστηρίξει τήν πορεία πρὸς τήν αἰωνιότητα τῆς θείας Βασιλείας.

Τό κυνήγι τοῦ πλοῦτου

Κομβικό σημεῖο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἠθικῆς, πρωταρχικό μέλημα στή διαπαιδαγώγηση τοῦ ἀνθρώπου, καταλύτη στή λήψη τῶν ὀποιων ἀποφάσεων θεωρεῖ ἡ Ἐκκλησία τήν τοποθέτηση ἐναντι τοῦ πλοῦτου. Ἦ ὀχι γενικότερα ἐναντι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἢ τῆς ὕλης αὐτῆς καθ' ἑαυτῆς, τά ὀποῖα ὡς δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ ἀντιμετωπίζονται ἀναλόγως. Ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου εἰδικά. Δηλαδή,

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιβ' 16-21, η' 8)

Τό αγαθό είναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ψυχῇ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας, τίτι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἐαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

τῆς διάθεσης τοῦ ἀνθρώπου νά κατοχυρώσει ὑπὲρ του μέ ὅποιον τρόπο καί σέ ὅποια μορφή, πλεονάσματα ὑλικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια δέν τοῦ χρειάζονται γιά νά καλύψει ἀμεσες καί πρωταρχικές του ἀνάγκες. Καί μάλιστα μέ τρόπο ὑποβολιμαῖο, συναρτώμενο πολλῆς φορές μέ ἀθέμιτα μέσα στήν ἀπόκτησή του καί ἀνήθικους σκοπούς στή διάθεσή του.

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Κύριος διηγεῖται τήν παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου. Τί παράξενο ἀλήθεια. « Ἄφρων» στήν Ἁγία Γραφή χαρακτηρίζεται ἀφ' ἑνός ἐκεῖνος πού στρέφει τὰ νῶτα του στόν Θεό καί ἀφ' ἑτέρου ἐκεῖνος πού προσκοιλιᾶται στόν πλοῦτο, ἴσως γιατί τό ἕνα δέν εἶναι ἄσχετο μέ τό ἄλλο. Εἶναι κοινή διαπίστωση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἀρνεῖται τή σχέση μέ τόν Θεό, πιστεύοντας ὅτι «δέν τόν συμφέρει», γιατί συνήθως ἡ καρδιά του εἶναι κολλημένη ἀλλοῦ, συνήθως στό κυνήγι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, στό ἐδῶ καί τώρα.

Τί κάνει ὁ ἄφρων πλοῦσιος; Ταλαιπωρεῖται. Ἡ καλύτερα, αὐτοταλαιπωρεῖται, μιᾶς πού εἶναι ὑπεύθυνος γιά τή δυστυχία του. Τό πρῶτο πού μπορούμε εὐκόλῃ νά παρατηρήσουμε στήν εὐαγγελική διήγηση εἶναι τό προφανές τῆς ἀγωνίας τοῦ πλουσίου νά εξασφαλίσει τόν πλοῦτο του. Παράξενο. Κοινό πίστευμα τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὅτι ὁ πλοῦτος εξασφαλίζει, γι' αὐτό καί ἔχουν ἀγωνία νά τόν ἀποκτήσουν καί νά τόν κατοχυρώσουν. Κι ἐδῶ ἔρχεται ἡ Ἐκκλησία γιά νά τονίσει τήν ἀλήθεια ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι κακός ἀφέντης, πού ὑποδουλιώνει τόν ἀνθρωπο καί τόν ταλαιπωρεῖ ὅσο περισσότερο προσκοιλιᾶται σέ αὐτόν. Ἡ ἀγωνία τοῦ πλουσίου νά μή χάσει οὔτε τό ἐλάχιστο ἀπό τὰ ἀποκτήματά του, τόν ὑποβάλλει σέ σωρεία φροντίδων, περιττῶν ἐνεργειῶν, ἔμπωνων προσπαθειῶν γιά νά τά εξασφαλίσει ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του, «ἀπολαμβάνοντας» μόνο ἀνασφάλεια καί φοβία γιά τήν ἀπώλειά του.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν. «Ἐνὸς ἀνθρώπου πλουσίου τὰ χωράφια ἔφεραν ἔσοδειαν μεγάλην καὶ ἐσκέπτετο μέσα του, “Τί νὰ κάνω, ἐπειδὴ δὲν ἔχω πού νὰ συγκεντρώσω τοὺς καρπούς μου;” καὶ εἶπε, “Αὐτὸ θὰ κάνω: Θὰ κατεδαφίσω τίς ἀποθήκες μου καὶ θὰ χτίσω μεγαλύτερες καὶ θὰ συγκεντρώσω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ θὰ πῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, γιὰ πολλὰ χρόνια· ἀναπαύου, φάγε, πῖε, εὐφραίνου”. Ὁ Θεὸς ὁμως τοῦ εἶπε, “Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύχτα ζητοῦν ἀπὸ σέ τὴν ψυχὴν σου. Ἐκεῖνα δέ πού ἐτοίμασες, ποιὸς θὰ τὰ πάρῃ;”. Αὐτὰ παθαίνει ἐκεῖνος πού θησαυρίζει διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν φροντίζει νὰ γίνῃ πλούσιος ὡς πρὸς τὸν Θεόν. Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἐφώνησε, «Ἐκεῖνος πού ἔχει αὐτιά διὰ νὰ ἀκούῃ, ἄς ἀκούῃ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Τὸ τελικό ἀποτέλεσμα

Κάτι πού δὲν ἀναφέρεται ρητὰ στό Εὐαγγέλιο, παρατηρεῖται ὁμως εὐκόηλα στήν ὅλη διήγηση, εἶναι ἡ μοναξιά πού χαρακτηρίζει τὸν ἄφρονα πλούσιο. Δὲν κάνει κανένα διάλογο, δὲν συμβουλεύεται κανέναν, ἀποφασίζει γιὰ ὅλα μόνος του μέ ἀπόλυτη αὐτοπεποίθηση καὶ μοναδικό προσανατολισμό τῆ διαφύλαξη τοῦ πλοῦτου του γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τελικά, ἡ ὅλη μοναξιά ὑπαγορεύεται, δημιουργεῖται καὶ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν πλοῦτο. Ὁ πλούσιος εἶναι ἀνίκανος γιὰ σχέση ὄχι μέ τὸν Θεὸ πού δὲν βλέπει, ἀλλὰ μέ τοὺς ἀνθρώπους πού βλέπει, καθὼς ὅλοι θεωροῦνται ὡς ὑποποιοὶ ὑφαρπαγῆς τοῦ πλοῦτου του. Καὶ ὀχυρώνεται στή μοναξιά του νομίζοντας ἐπαρκὴ συντροφιά τὸν πλοῦτο.

Ἀκριβῶς στή στιγμή πού πιστεύει ὅτι ἐπιτέλους κατοχύρωσε τὸν πλοῦτο καὶ μπορεῖ ν' ἀρχίσει ν' ἀπολαμβάνει τὴ σχέση του μαζί του, ἀκούει κάποιον ἄλλον πού ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή συνειδητὰ παραθεωροῦσε, σκόπιμα ἀγνοοῦσε καὶ ἐμπρόθετα ξεχνοῦσε, νὰ τοῦ κάνει μιὰ ἐρώτηση: Ἄνόητε, ἐσύ πού ζήτησες τὴν ἐξασφάλιση στόν πλοῦτο καὶ τοῦ ἀφιερώθηκες, αὐτὴ τὴ νύκτα πού νόμιζες ὅτι θὰ ξεκινούσε ἡ ἀναπαυτικὴ καὶ ἀπολαυστικὴ ζωὴ σου, αὐτὴ τὴν ἴδια νύκτα ἔρχονται καὶ ζητοῦν νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ σου. Πεθαίνεις, καὶ αὐτὰ πού ἐτοίμασες, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ σέ συνοδεύσουν, ποιοὶ θὰ τὰ χαροῦν;

Αὐτὸς πού ρωτᾷ εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ ἐρώτηση δὲν ἐπιδέχεται ἀπάντηση, παρά μόνον εἶναι ἐκφραστικὴ τοῦ ἀδιεξόδου μιᾶς ζωῆς προσκολλημένης στόν πλοῦτο. Διαζωγραφίζεται ἀνάγλυφη ἡ ἀνικανότητα τοῦ πλοῦτου ὄχι νὰ δώσει ἀπάντηση στό μυστήριο τοῦ θανάτου, ἀλλὰ νὰ δικαιολογήσει τὴν ἀνάληψη ὑπὲρ του μιᾶς ὀλιόκληρης ζωῆς. Ἀποτυπώνεται ἡ ματαιότητα στό κυνήγι τῆς σπουδαιότερης χίμαιρας τοῦ ἀνθρώπου πού λέγεται

20 Νοεμβρίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ
Προεόρτια τῶν εισοδίων τῆς Θεοτόκου, Γρηγορίου Δεκαπολίτου ὁσίου († 816),
Πρόκλου Κων/πόλεως († 447).

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Νοεμβρίου, ΙΓ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 18-27.

πλοῦτος. Γι' αὐτό καί σέ κάθε περίπτωση ἡ ἐρώτηση προκαλεῖ μόνο θλίψη.

Μιά παρατήρηση ἀκόμη. Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου δέν ζητᾶ τήν ψυχὴ τοῦ πλοῦσιου. Ἦλλοι προσδιορίζονται ὅτι τὴν «ἀπαιτοῦν». Οἱ Πατέρες ἀντιδιαστέλλουν μεταξύ τῶν τρόπων ἐκδημίας ἐνός δικαίου καί ἐνός ἀμαρτωλοῦ. Γιά τόν δίκαιο συνήθως πλέγεται ὅτι παραθέτει τὴν ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὴν καταθέτει ὡς κάτι τό ὀλοκλήρωμένο, τό ὁποῖο ὁ Ἅγιος Θεός παραλαμβάνει μέ πολὺ σεβασμό ὡς κάτι ἱερό.

Γιά τόν ἀμαρτωλὸ χρησιμοποιεῖται ἡ ἔκφραση «ἀπαιτοῦν» καί ἐννοοῦνται συνήθως οἱ δαίμονες, γιὰ νά φανεῖ τό δισυπόσπαστο τῆς ψυχῆς ὅταν δέν ἔχει αἰώνιο προσανατολισμό, ἀλλῆ ἀπίγεια προσκόλληση, καθὼς ἡ διαδικασία τῆς ἀποχώρησης εἶναι μεγάλο μαρτύριο. Ἄλλῃ καί κάτι ἄλλο διευκρινίζεται. Ἡ ψυχὴ τοῦ πλοῦσιου, τὴν ὁποία νόμιζε δική του, ἀποδεικνύεται ὅτι δέν εἶναι, καθὼς ἔρχονται οἱ κύριοί της, αὐτοὶ στοὺς ὁποίους παραδόθηκε, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ὑπήκουε ἐπὶ γῆς, νά τὴν ἀπαιτήσουν. Πόσος πόνος καί «ἐν ζωῇ καί μετὰ θάνατον».

Ἀδελφοί μου, ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ διαβάζεται δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα σαλπίζοντας στὴν ἀνθρωπότητα τὴ μοναξιά καί τὴν ἀγωνία πού προξενεῖ ἡ παράδοση στὴ διεκδίκηση τοῦ πλοῦτου. Καί ἡ ἀνθρωπότητα ἐθελουσιφώντας ἀδικαιοηλόγητα ἀφοσιώνεται σ' αὐτὴ τὴ διεκδίκηση ἀγνοώντας τὴν προειδοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, εἰσπράττοντας νόνο, ἀδικία καί μαῦρες σελίδες ἱστορίας. Προσευχή, νά φωτίζει ὁ Ἅγιος Θεός πού ἀξίζει νά προσκολληθεῖ ἡ καρδιά μας καί πῶς θά τόν ἐξασφαλίσουμε ὡς τὴν αἰώνια εἰρηνικὴ συτροφιὰ μας.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---